

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Lubora Veselého a soudců JUDr. Michala Prince a JUDr. Elišky Galiazzo ve věci

žalobkyně: **xxx základní škola a mateřská škola xxx s.r.o.**, IČO xxx
sídlem xxx
zastoupená advokátem Mgr. Martinem Sejkem
sídlem Korunní 810/104, 101 00 Praha 10

proti
žalovaným: 1. **S. W.**, narozená dne xxx
bytem xxx
2. **R. M.**, narozený dne xxx
bytem xxx
oba zastoupení advokátkou Mgr. Ludmilou Hájkovou
sídlem náměstí 5. května 2/12, 250 88 Čelákovice

o 74 566 Kč s příslušenstvím a vzájemný návrh o 505 649 Kč s příslušenstvím
k odvolání žalovaných proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 25. května 2023,
č. j. 11C 19/2022-346,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně **se** ve vztahu mezi žalobkyní a 1. žalovanou **mění** jen tak, že 1. žalovaná je povinna plnit samostatně, jinak **se potvrzuje**; ve vztahu mezi žalobkyní a 2. žalovaným **se mění** tak, že **se** žaloba o zaplacení částky 65 019,36 Kč s 8,05% úrokem z prodlení od 28. 12. 2021 do zaplacení **zamítá**; ve výroku III. **se** rozsudek soudu prvního stupně **potvrzuje**.

Shodu s prvopisem potvrzuje M.Z.

- II. Žalovaní jsou povinni zaplatit žalobkyni náklady řízení před soudy obou stupňů,
1. žalovaná ve výši 41 181,36 Kč, 2. žalovaný ve výši 68 713,51 Kč, do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Martina Sejka.

Odůvodnění:

- Výše uvedeným rozsudkem soud prvního stupně rozhodl, že žalovaní jsou povinni zaplatit žalobkyni společně a nerozdílně 65 019,36 Kč se specifikovaným úrokem z prodlení (výrok I.); zamítl žalobu co do částky 9 546,64 Kč se specifikovaným úrokem z prodlení (výrok II.); rozhodl, že vzájemný návrh žalovaného 2, aby mu byla žalobkyně povinna zaplatit 505 649 Kč se zákonným úrokem z prodlení z částky 505 649 Kč od 18. 05. 2022 do zaplacení, se zamítá (výrok III.); rozhodl, že žalovaní jsou povinni zaplatit žalobkyni rovným dílem náhradu nákladů řízení o žalobě v částce 31 889,90 Kč (výrok IV.); rozhodl, žalovaný 2 je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o vzájemném návrhu v částce 77 246,40 Kč (výrok V.).
- Soud prvního stupně (dále též „soud“) vyšel ze zjištění, že žalobkyně je s účinností od 1. 9. 2013 zapsána v rejstříku škol a školských zařízení; v období od 16. 8. 2010 do 6. 6. 2017 byla jednatelkou žalobkyně Mgr. M. S., od 26. 6. 2014 je jednatelem R. S. Žalobkyně uzavřela s 1. žalovanou (dále též „žalovaná 1“ nebo „žalovaná“) dvě smlouvy o poskytování vzdělávání za úplatu (jednak pro nezletilého S. M., jednak pro nezletilou N. M.). Dle těchto smluv se žalovaná 1 zavázala hradit za nezletilé školné, které bylo určeno odkazem na webové stránky žalobkyně. Součástí výuky byl celoroční kurz plavání, o jehož ceně byli zákonní zástupci informováni na začátku kurzu. Školné (varianta „Standard“) ve školním roce 2018/2019 činilo 24 000 Kč/půl roku, družina činila 3 000 Kč/půl roku. Ve školním roce 2021/2022 činilo školné (varianta „Standard“) 27 000 Kč/půl roku, družina činila 3 300 Kč/půl roku; o změně školného byli rodiče informováni e-mailem. S. M. byl ve školním roce 2020/2021 v 6. třídě a ve školním roce 2021/2022 v 7. třídě, N. M. byla ve školním roce 2020/2021 ve 2. třídě, ve školním roce 2021/2022 ve 3. třídě. Žalobkyně pořídila pro jednoho žáka 3. ročníku pracovní sešity za celkovou částku 329,70 Kč, pro žáka 6. ročníku pracovní sešity za částku 615,66 Kč. Oba nezletilí se zúčastnili online akce ZOO, S. jedné hodiny za 36 Kč, N. dvou hodin za 72 Kč. S. navštívil Pražský hrad, za což byl povinen uhradit 50 Kč, a lezeckou stěnu za částku 345 Kč. Oba nezletilí docházeli na kurzy plavání, ve školním roce 2020/2021 byli povinni uhradit 330 Kč za tři kurzy, ve školním roce 2021/2022 částku 3 800 Kč, přičemž u S. bylo počítáno s vratkou 211 Kč. N. M. se zúčastnila čtyř lekcí bruslení za cenu 60 Kč a ve školním roce 2021/2022 docházela do školní družiny. V souvislosti se smlouvami bylo žalobkyni celkem zaplaceno 505 649 Kč; za první pololetí školního roku 2020/2021 bylo žalobkyni zaplaceno 40 550 Kč. Žalobkyně vyzvala žalované k úhradě dlužných částek předžalobní výzvou ze dne 26. 10. 2021.
- Po právní stránce soud věc posoudil dle § 1746 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb. (dále jen „o. z.“) a dle § 123 odst. 1, 3 a 4 zákona č. 561/2004 Sb. (dále též „školský zákon“) s tím, že předmětem věci je nárok plynoucí ze smlouvy uzavřené mezi dvěma subjekty soukromého práva, na jejímž základě se žalobkyně zavázala poskytovat školní vzdělávání a žalovaní, jako zákonní zástupci nezletilých, se zavázali hradit za tyto služby školné a související služby. Tuto smlouvu za žalobkyni uzavřeli její jednatele, kteří byli v rozhodné době zapsáni v obchodním rejstříku, a to v souladu se způsobem jednání zapsaným v obchodním rejstříku. Pokud žalovaní namítají, že v obchodním rejstříku žalobkyně nemá založeny veškeré požadované listiny, na platnost uzavřených smluv o poskytování vzdělávání za úplatu tato skutečnost nemůže mít žádný vliv.

V řízení bylo dále prokázáno, že v době uzavření smluv i po celou dobu školní docházky nezletilých byla žalobkyně řádně zapsána v rejstříku škol a školských zařízení, a tedy byla oprávněna poskytovat vzdělávání a školské služby ve smyslu školského zákona; měla tedy též právo stanovit v souladu s § 123 odst. 4 školského zákona školné, když stanovení školného nevyklučuje současné pobírání dotací. Ohledně námitky zneužívání dotací ze strany žalobkyně soud uvedl, že není oprávněn tuto otázku posuzovat, neboť jde o oblast práva veřejného, kterou jsou povolaní řešit příslušné dozorové správní orgány a následně správní soudy.

4. K žalovanými namítané neplatnosti smluv pro rozpor s příslušnými ustanoveními na ochranu spotřebitele soud (s odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. 10. 2019, sp. zn. 33Cdo 3805/2018) shledal podstatným, že žalobkyně uzavřela se žalovanými smlouvy o poskytování vzdělávání na základním stupni vzdělávacího systému, tedy od první do deváté třídy základní školy. Vzhledem k tomu, že jejím prostřednictvím nezletilí plnili povinnou školní docházku, vystupuje výrazným způsobem do popředí veřejná služba žalobkyně ve smyslu § 2 odst. 3 školského zákona. Žalobkyně je, vedle sjednané úplaty, financována z veřejných prostředků prostřednictvím dotací, přičemž výši úplaty nelze považovat za natolik vysokou, aby v jejím důsledku bylo nutné označit smlouvu za spotřebitelskou. I kdyby se jednalo o smlouvu spotřebitelskou, tak by smlouvy z hlediska požadavku na řádné informování spotřebitele obstály; cena školného sice byla ve smlouvě sjednána odkazem na webové stránky žalobkyně, ovšem rodiče ji znali a pro školu zřízenou žalobkyní se (vedle jiného) rozhodli z důvodu příznivé výše školného. Při podepsání smlouvy pak prohlásili, že se s výší úplaty seznámili a souhlasí s ní. Zvýšení školného bylo realizováno v souladu s čl. III bod 4 smlouvy, tedy po předchozím projednání ve školské radě, a zákonní zástupci byli o tomto rozhodnutí včas informováni. Soud pokládal za dostačující též způsob informování o ceně plavání; podpisem smlouvy žalovaní souhlasili s tím, že součástí výuky na škole je kurz plavání, a s jeho úhradou byli srozuměni; vzhledem k charakteru dané úplaty, při níž je třeba kalkulovat s počtem přihlášených žáků, považuje soud za přípustné, aby zákonní zástupci byli o konkrétní výši úplaty informováni před začátkem kurzu ve smyslu čl. V bodu 7 smlouvy. S ohledem na závěr, že smlouvy o poskytování vzdělávání byly uzavřeny platně, zamítl vzájemný návrh žalovaného 2, neboť nárok na vrácení bezdůvodného obohacení není oprávněný.
5. Ve vztahu k jednotlivým (dílčím) nárokům dospěl soud prvního stupně k následujícím závěrům.
6. Ohledně plateb za nezletilého S. uvedl, že školné za první pololetí školního roku 2020/2021 činilo 24 000 Kč, žalobkyně uhradila 500 Kč za pracovní sešity (z celkové částky 615,66 Kč tedy zbývá 115,66 Kč), 330 Kč za plavání, cena obědů prokázána nebyla, když nebylo prokázáno, zda a kolik obědů nezletilý skutečně odebral – co do částky 860 Kč tedy soud žalobní nárok neuznal. Platby žalovaných činily za první pololetí školního roku 2020/2021 celkem 40 550 Kč, žalobkyně dále započítala přeplatek z předchozího školního roku ve výši 4 103 Kč a 8 125 Kč, přičemž tento postup byl ve prospěch žalovaných. Celkem tedy platby žalovaných činily 52 778 Kč, žalobkyně na S. M. započítala částku 24 605 Kč, na N. M. 28 173 Kč. Z požadované částky 1 085 Kč tedy soud přiznal celkem 225 Kč (24 000 + 500 + 330) – 24 305 Kč. Zbylou částku 860 Kč, představující platbu za obědy, soud zamítl. Z požadovaného nedoplatku na školní pomůcky ve výši 500 Kč za druhé pololetí školního roku 2020/2021 soud přiznal žalobkyni zbylou částku 115,66 Kč. Dále žalobkyni přiznal částku 36 Kč za online akci „ZOO“, neboť byla prokázána cena této akce i účast nezletilého S.. Žalobkyně dále prokázala, že S. se účastnil návštěvy Pražského hradu za 50 Kč. Naproti tomu žalobkyně neprokázala cenu ve výši 60 Kč za výlet na horu Říp, ani to, že S. odebral obědy za cenu 688 Kč. Soud tedy přiznal žalobkyni částku 486,66 Kč (115,66 + 36 + 50 + 285) a zamítl částku 1 173,34 Kč (384,34 + 41 + 60 + 688). Ohledně prvního pololetí školního roku 2021/2022 bylo prokázáno, že žalovaní neuhradili žalobkyni částku školného ve výši 27 000

Kč a dále kurz plavání ve výši 3 589 Kč. Soud přitom považoval za dostatečné, že žalobkyně doložila odhadované ceny za pronájem bazénu a dopravu a vysvětlila mechanismus výpočtu ceny plavání na jednoho žáka, který následně zaokrouhlila na částku 3 800 Kč. Odečtení vratky ve výši 211 Kč byl postup ve prospěch žalovaných. Soud nepovažoval za prokázané, že S. M. odebral obědy za částku ve výši 2 400 Kč. Celkem tedy soud ohledně S. přiznal částku 31 300,66 Kč (225 + 486,66 + 27 000 + 3 589) a žalobu zamítl co do částky 4 433,34 Kč (860 + 1 173,34 + 2 400).

7. Ve vztahu k platbám za nezletilou N. uvedl, že školné a družina za první pololetí školního roku 2020/2021 činilo 27 000 Kč, žalobkyně uhradila za N. M. 329,70 Kč za pracovní sešity (z požadované částky 500 Kč tedy nebylo prokázáno 170,30 Kč), 330 Kč za plavání, cena obědů prokázána nebyla, když nebylo prokázáno, zda a kolik obědů nezletilá skutečně odebrala. Co do částky 1 394 Kč tedy soud žalobní nárok neuznal. Platby žalovaných činily za první pololetí školního roku 2020/2021 za N. M. 28 173 Kč. Soud proto požadovanou částku 1 051 Kč nepřiznal, neboť žalovaným za první pololetí školního roku 2020/2021 vznikl naopak přeplatek ve výši 513,30 Kč (27 000 + 329,70 + 330) – 28 173 Kč. Požadovaný nedoplatek na školní pomůcky ve výši 500 Kč za druhé pololetí školního roku 2020/2021 soud zamítl, neboť nebyl v této výši prokázán. Soud žalobkyni přiznal částku 72 Kč za online akci „ZOO“, neboť byla prokázána cena této akce i účast nezletilé N.. Žalobkyně však neprokázala, že N. odebrala obědy za cenu 574 Kč. Celkem tedy činí přeplatek žalovaných za školní rok 2020/2021 částku 441,30 Kč (513,30 – 72). Ohledně prvního pololetí školního roku 2021/2022 bylo prokázáno, že žalovaní neuhradili žalobkyni částku školného ve výši 27 000 Kč a rovněž školní družinu ve výši 3 300 Kč. Soud měl přitom za prokázané, že nezletilá N. do školní družiny docházela, neboť přihlédl k tomu, že žalovaní družinu dříve sami hradili a žalobkyně rovněž doložila příslušné fotografie nezletilé. Stejně tak měl soud za prokázané, že nezletilá se účastnila kurzu plavání, i jeho cenu ve výši 3 800 Kč; dále považoval za prokázané, že N. M. se účastnila lekce bruslení za cenu 60 Kč, neboť žalobkyně jednak doložila fotografie z této akce, především však sama žalovaná 1 zaslala žalobkyni e-mail, v němž jí potvrdila, že nezletilá N. se lekce zúčastní. Soud naproti tomu opět nepovažoval za prokázané, že N. M. odebrala obědy za částku ve výši 2 475 Kč. Celkem tedy ohledně N. M. přiznal částku 33 718,70 Kč (30 300 + 3 800 + 60 – 441,30) a žalobu zamítl co do částky 4 600 Kč (1 051 + 500 + 574 + 2 475).
8. Ze shora reprodukováných důvodů shledal soud prvního stupně žalobu důvodnou co do částky 65 019,36 Kč (31 300,66 Kč + 33 718,70 Kč) s příslušenstvím a co do zbývající částky 9 546,64 Kč (4 433,34 + 4 600 + 513,30) s příslušenstvím ji zamítl; jako nedůvodný zamítl též vzájemný návrh žalovaného.
9. Žalovaní ve včasné odvolání (do výroků I., III., IV. a V. napadeného rozhodnutí) namítali, že soud prvního stupně nesprávně uzavřel, že smlouvy o vzdělávání nejsou smlouvami spotřebitelskými, když z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 17. 10. 2019, sp. zn. 33Cdo 3805/2018, z něhož soud vycházel, neplyne, že smlouva uzavřená mezi soukromou základní školou a studentem nemá (nemůže) být smlouvou spotřebitelskou, a vytýkali soudu, že nezjišťoval, zda údajně poskytnutá plnění, jejichž úhradu žalobkyně v žalobě požaduje, byla (měla být) financována právě žalovanými nebo byla hrazena žalobkyni (soukromé základní škole) z veřejných prostředků a v jaké míře. Dále namítali, že mají nově k dispozici rozhodnutí Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy, č. j. MSMT-33664/2018-11, ze dne 12. 6. 2019, ze kterého jasně vyplývá, že žalobkyně získala oprávnění poskytovat vzdělání s účinností až od 1. 9. 2019, a to pouze pro druhý stupeň základní školy. Žalovaní též namítali nesplnění informační povinnosti žalobkyně s tím, že se jim žádných informací o popisu služby a její ceně nedostalo a že žalobkyně nesplnila informační povinnost ve smyslu § 1811 odst. 2 písm. b),

c) o. z., když tyto informace nebyly ke smlouvě o vzdělávání připojeny; neměli tedy fakticky žádnou možnost zjistit nebo ověřit skutečnou výši školného v době podpisu smluv o vzdělání; pokud uvedli, že soukromá základní škola (žalobkyně) byla vyhledána na internetu, nedokládá to ještě, že žalovaní získali informace potřebné před podpisem předmětných smluv a že tyto informace, pokud se mělo jednat o ceníky, byly v té dané době aktuální. Dále žalovaní namítali, že soud o dílčích nárocích rozhodl, aniž by své rozhodnutí podložil potřebnými důkazy, a vytýkali soudu, že vycházel z fotografií dětí, aniž by zkoumal, zda byly pořízeny s jejich souhlasem, a že skutečnosti získaných z nepřipustných důkazů nelze mít za prokázané. Namítali též, že smlouvami o vzdělání z důvodu formulářové úpravy došlo ke zneužívání postavení žalobkyně jako silnější strany na úkor žalovaných jako slabší strany a k narušení veřejného pořádku, což lze chápat jako důvod, proč lze na smlouvy o vzdělání nahlížet jako na absolutně neplatné ve smyslu ustanovení § 588 občanského zákoníku. Proto žalovaní navrhli, aby odvolací změnil rozsudek soudu prvního stupně tak, že se žaloba žalobkyně v plném rozsahu zamítá, vzájemnému návrhu žalovaného se vyhovuje a žalovaným se přiznává náhrada nákladů řízení, případně aby byl napadený rozsudek v celém rozsahu zrušen a věc byla vrácena k dalšímu projednání.

10. V doplnění odvolání žalovaní namítali neplatnost smluv o vzdělávání s tím, že žalobkyně nebyla oprávněna poskytovat vzdělávání a školské služby ve smyslu školského zákona; vytýkali soudu, že nezjišťoval, zda plnění, jejichž úhradu žalobkyně v žalobě požaduje, byla (měla být) financována právě žalovanými, nebo byla hrazena žalobkyní (soukromé základní škole) z veřejných prostředků; namítali, že se soud nezabýval (dalším) důvodem neplatnosti smluv o vzdělávání, který spatřují v tom, že jim žalobkyně žádné protiplnění neposkytovala, a že úhradou školného došlo pouze k navýšení zisku žalobkyně, která si ho ponechávala, a zpět do vzdělání v podobě „nadstandardu“ ho nevrátila. Žalovaní též poukazovali na pochybení, kterého se měla dopustit žalobkyně tím, že neinformovala ředitele spádové školy o přijetí nezl. S. ke studiu, resp. tím – aniž by o to žalovaní žádali – rozhodla o odkladu začátku povinné školní docházky nezl. S.. Žalovaní dále namítali, že soud prvního stupně žalobu projednal a ve věci rozhodl, byť v návrhu na vydání elektronického platebního rozkazu byla žalovaná nesprávně označena příjmením M.; tím, že řízení z tohoto důvodu nezastavil a nad rámec své poučovací povinnosti se podílel na odstraňování nedostatků návrhu, zvýhodňoval soud žalobkyni; zastavení řízení se žalovaní domáhali též proto, že žalobkyně v návrhu na vydání platebního rozkazu označila jako žalovanou neexistující osobu.
11. Žalobkyně ve vyjádření k odvolání zejména uvedla, že o zápisu základní školy provozované žalobkyní do rejstříku škol a školských zařízení bylo rozhodnuto dne 22. 1. 2013 s účinností od 1. 9. 2013; žalovanými odkazované rozhodnutí ze dne 12. 6. 2019 se týká pouze souhlasu s poskytováním vzdělávání pro druhý stupeň základních škol v prostorách na xxx; podotkla, že žalovaným při uzavření smluv o vzdělávání bylo zřejmé, že je třeba platit školné, které též po řadu let platili; poukázala na skutečnost, že jednotlivá (dílčí) plnění byla prokázána též výpisy z třídních knih. Proto navrhla, aby byl napadený rozsudek jako věcně správný potvrzen a žalobkyni byly přiznány náklady řízení.
12. Při jednání odvolacího soudu zástupci účastníků odkázali na písemná vyhotovení odvolání, jejichž obsah stručně reprodukovali. Odvolací soud předestřel obsah Normativů neinvestičních výdajů ze státního rozpočtu pro roky 2015, 2016, 2019 a 2020, které jsou veřejně dostupné na stránkách Ministerstva školství (dále též „Normativy“); zástupce žalobkyně k tomuto uvedl, že žalobkyně pobírá a pobírala státní dotace, ty jsou však určeny, jak je z Normativů zřejmé, k úhradě neinvestičních výdajů, s provozem školy je však spojena řada dalších výdajů, které z těchto dotací hradit nelze.
13. Z Normativů neinvestičních výdajů (NIV) pro rok 2015 a pro rok 2016 se podává, že pro základní školy tvořené pouze třídami prvního stupně činil NIV celkem (součet mzdových

prostředků, odvodů a ostatních neinvestičních výdajů) dle velikosti školy (počtu žáků) od 41 092 Kč do 76 460 Kč na žáka (v roce 2015), resp. od 42 113 Kč do 78 484 Kč (v roce 2016); pro školu o počtu žáků od 21 do 40 činil NIV 50 886 Kč na žáka (v roce 2015), resp. 52 167 Kč (v roce 2016). Z Normativu neinvestičních výdajů pro rok 2019 se podává, že pro základní školy tvořené oběma stupni činil NIV při velikosti školy do 153 žáků částku 61 070 Kč na žáka. Z Normativu neinvestičních výdajů pro rok 2020 se podává, že pro základní školy plně organizované činil NIV (již bez rozlišení velikosti školy) 60 218 Kč na žáka.

14. Odvolací soud přezkoumal z podnětu podaného odvolání rozsudek soudu prvního stupně včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212, § 212a zákona č. 99/1963 Sb., dále jen „o. s. ř.“), a odvolání shledal částečně opodstatněným jen ve vztahu k 2. žalovanému (dále též „žalovaný 2“ nebo „žalovaný“).
15. Soud prvního stupně zjistil skutkový stav, z něhož odvolací soud vychází, v rozsahu dostačujícím pro rozhodnutí ve věci. Soud prvního stupně provedl dokazování větším množstvím listinných důkazů, podrobně vyložil, jaké skutečnosti z nich zjistil, a jaké závěry na jejich základě učinil; odvolací soud proto, v zájmu stručnosti, v tomto směru na odůvodnění rozhodnutí soudu prvního stupně odkazuje.
16. Odvolací soud se (s výjimkou závěru o důvodnosti žaloby ve vztahu k žalovanému – viz níže) ztotožnil též s právními závěry soudu prvního stupně. Soud prvního stupně správně vyšel ze zjištění, že žalobkyně je školským zařízením oprávněným poskytovat vzdělávání a školské služby ve smyslu školského zákona, když je s účinností od 1. 9. 2013 zapsána v rejstříku škol a školských zařízení; přílehlavě uvedl, že žalobkyně je (ve smyslu § 123 odst. 4 školského zákona) oprávněna stanovit výši školného (úplaty za vzdělávání); správně shledal smlouvy o vzdělávání nezletilých S. a N. M. platnými; řádně vypořádal jednotlivé dílčí nároky žalobkyně (zejm. nedoplatky školného a úhrad za družinu, nedoplatky za kurzy plavání, bruslení, školní pomůcky, online akci ZOO a návštěvu Pražského hradu) – též v tomto směru proto lze na přílehlavě odůvodnění napadeného rozhodnutí odkázat a, s přihlédnutím k námitkám žalovaných, dodat následující.
17. Žalovaní namítali neplatnost smluv o vzdělávání s tím, že žalobkyně nebyla oprávněna poskytovat vzdělávání a školské služby ve smyslu školského zákona (a zavázala se tak k plnění nemožnému). Pokud žalovaní v této souvislosti odkazovali na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 30. 5. 2007, sp. zn. 26Odo 804/2005, jde o odkaz zjevně nepřiléhavý. V uvedené věci byla smlouva o studiu shledána absolutně neplatnou proto, že žalovaná byla rozhodnutím Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy vyřazena ze sítě škol, předškolních a školských zařízení, a předmětem smlouvy o poskytnutí studia se tak stalo plnění nemožné. Skutečnost, že by k obdobné situaci v poměrech nyní posuzované věci došlo, žalovaní (ani) netvrdili a ze spisu se nepodává. Pokud žalovaní v odvolání tvrdili, že „mají nově k dispozici rozhodnutí Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy, č. j. MSMT-33664/2018-11, ze dne 12. 6. 2019, ze kterého jasně vyplývá, že žalobkyně získala oprávnění poskytovat vzdělání s účinností až od 1. 9. 2019, a to pouze pro druhý stupeň základní školy“, je třeba předně podotknout, že nejde o skutečnost novou (toto rozhodnutí předložili žalovaní již v řízení před soudem prvního stupně). Skutečnost, že by až tímto rozhodnutím získala žalobkyně oprávnění poskytovat vzdělání, se z této listiny nepodává, když je zřejmé, že poukazované rozhodnutí pouze rozšiřuje oprávnění žalované poskytovat vzdělání v dalším místě (na adrese xxx, xxx); v místě na adrese xxx (xxx) byla žalobkyně oprávněna poskytovat vzdělání (v oboru 79-01-C/01 základní škola) již od roku

2013, když datum zahájení činnosti (1. 9. 2013) se podává z výpisu z rejstříku škol a školských zařízení (jímž provedl důkaz soud prvního stupně).

18. Vytýkají-li žalovaní soudu, že nezjišťoval, zda údajně poskytnutá plnění, jejichž úhradu žalobkyně v žalobě požaduje, byla (měla být) financována právě žalovanými, nebo byla hrazena žalobkyní (soukromé základní škole) z veřejných prostředků, a namítají-li, že se soud nezabýval (dalším) důvodem neplatnosti smluv o vzdělávání, který spatřují v tom, že jim žalobkyně žádné protiplnění neposkytovala, a že úhradou školného došlo pouze k navýšení zisku žalobkyně, která si ho ponechávala, a zpět do vzdělání v podobě „nadstandardu“ ho nevkládala, jde rovněž o námitky nepřijatelné.
19. Z judikatury Nejvyššího soudu se podává, že poplatky za studium nepředstavují přímé (adresné) protiplnění za poskytnuté služby (výuku), ale vyjadřují podíl studenta na nákladech studia (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 10. 2016, sp. zn. 33Cdo 4532/2014, dostupné na www.nsoud.cz). Jakkoliv tento závěr vyslovil Nejvyšší soud ve vztahu k § 59 zákona č. 111/1998 Sb. (dále též „zákon o vysokých školách“), tj. ve vztahu k poplatkům spojeným se studiem na soukromých vysokých školách, lze jej považovat za příležitý též v poměrech nyní posuzované věci. Za situace, kdy z dikce školského zákona, obdobně jako z dikce zákona o vysokých školách, není patrné, zda „úplata za vzdělávání“ (dle § 123 zákona č. 561/2004 Sb.), resp. „poplatek za studium“ (dle § 59 zákona č. 111/1998 Sb.), představují přímé protiplnění za poskytnutou službu (výuku), či nikoliv, a nepodává-li se z těchto právních předpisů, že by tyto platby – byť jinak označené („úplata“, resp. „poplatek“) – byly co do své povahy zásadně odlišné, lze na základě odkazovaného rozhodnutí Nejvyššího soudu uzavřít, že též „úplata za vzdělávání“ ve smyslu školského zákona nepředstavuje přímé protiplnění za výuku, ale vyjadřuje (toliko) podíl žáka na nákladech studia na soukromé (základní) škole.
20. Není-li „školné“ (úplata za vzdělávání) přímým protiplněním za výuku, není důvodu zjišťovat, jaká část vzdělávání či školských služeb byla fakticky hrazena z veřejných prostředků, a jaká z prostředků získaných ze „školného“. Mají-li žalovaní za to, že „úplata za vzdělávání“ na soukromé základní škole má sloužit k poskytování „nadstandardu“ (být ho blíže nespecifikují) – jakkoliv se takový účel „úplaty za studium“ ze školského zákona nepodává – lze k výše (v předchozím odstavci) uvedenému dodat, že žalovaní netvrdí, že by se žákům toho, co za nadstandard lze považovat a k čemu se žalobkyně ve smlouvách o vzdělávání zavázala (tj. např. výuka anglického jazyka v prvním a druhém ročníku či členství v atletickém oddílu) nedostalo.
21. Ze shora uvedených důvodů odvolací soud uzavřel, že ani výše uvedené námitky žalovaných nejsou způsobilé na závěru o platnosti smluv o studiu ničeho změnit.
22. Žalovaní dále soudu prvního stupně vytýkali, že nesprávně vyložil závěry, k nimž dospěl Nejvyšší soud v rozsudku sp. zn. 33Cdo 3805/2018. V tomto rozhodnutí Nejvyšší soud uvedl, že při posouzení smlouvy o studiu z hlediska § 1810 o. z. (jako smlouvy spotřebitelské) nestačí (jak v poměrech Nejvyšším soudem posuzované věci uzavřel odvolací soud) jen zjištění, že žalobkyně je soukromou základní školou zřízenou ve formě společnosti s ručením omezeným, tedy obchodní korporací založenou za účelem podnikání a vytváření zisku. K rozhodujícím skutečnostem, které nelze při právním hodnocení smlouvy pominout, patří to, že vzdělávání poskytované právníky osobami, předmětem jejichž činnosti je – také – poskytování vzdělávání nebo školských služeb, je veřejnou službou ve smyslu § 2 odst. 3 zákona č. 561/2004 Sb. Dalším kritériem je způsob financování právnické osoby (žalobkyně), která je součástí veřejného vzdělávacího systému, tj. zcela nebo hlavně z veřejných prostředků, popř. s nařízeným způsobem nakládání se ziskem na vzdělávání a školské služby. Zdůraznit

je třeba i naléhavost státního zájmu na úrovni základního vzdělání, které je povinné pro každého; zde platí zásada, že „čím níže v rámci vzdělávacího systému jdeme, tím více má vzdělání neziskovou a skutečně sociální povahu“ (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. 10. 2019, sp. zn. 33Cdo 3805/2018).

23. Předně je třeba podotknout, že soud prvního stupně měl na zřeteli kritéria, k nimž by mělo být přihlédnuto při posouzení, zda smlouva o vzdělávání má (či nemá) povahu smlouvy spotřebitelské, když uzavřel, že žalobkyně je, vedle sjednané úplaty, financována z veřejných prostředků prostřednictvím dotací, přičemž výši úplaty (za vzdělávání) nelze považovat za natolik vysokou, aby v jejím důsledku bylo nutné označit smlouvu za spotřebitelskou.
24. Vzhledem k tomu, že žalovaní již v řízení před soudem prvního stupně kladli důraz na skutečnost, že žalobkyně v každém kalendářním roce čerpala státní dotace v maximální výši, vzal odvolací soud v úvahu výši dotace, která připadala na žáka ve školním roce 2015/2016 (kdy byla uzavřena smlouva o vzdělávání S. M.) a ve školním roce 2019/2021 (kdy byla uzavřena smlouva o vzdělávání N. M.) a shledal následující. V roce 2015 pro základní školu tvořenou pouze třídami prvního stupně (v závislosti na počtu žáků) stanovil Normativ částky v rozmezí od 78 484 Kč do 42 113 na žáka. Měla-li žalobkyně v roce 2015 celkem 25 žáků v prvním až třetím ročníku (jak se podává z vyjádření žalovaného k žalobě), odpovídala by tomuto počtu částka 50 866 Kč na žáka (v roce 2015), resp. částka 52 167 Kč na žáka (v roce 2016). Měla-li žalobkyně v roce 2019 (kdy již byla základní školou tvořenou dvěma stupni) do 153 žáků, odpovídala by této velikosti školy částka 61 070 Kč v roce 2019; v následujícím roce (2020) by výše částky na žáka činila 60 218 Kč. Představovala-li úplata za vzdělávání („školné“) jak ve školním roce 2015/2016, tak ve školním roce 2019/2020, částku 48 000 Kč ročně, je ze srovnání shora uvedených částek (stanovených příslušnými Normativy) s výši úplaty za vzdělávání („školného“) zřejmé, že vzdělávání dětí žalovaných bylo financováno z větší části z veřejných prostředků. Tvrdí-li žalovaní (v odvolání), že částky veřejných prostředků, které žalobkyně pobírala na žáka, byly ještě vyšší, nelze než konstatovat, že (též) jejich tvrzení svědčí ve prospěch závěru, který se z uvedeného podává, totiž že smlouvy o vzdělávání neměly povahu smluv spotřebitelských, neboť plnění, kterého se žákům dostalo (výuka a školské služby), bylo hrazeno z větší části z veřejných prostředků.
25. S ohledem na tuto skutečnost, se zřetelem k tomu, že poskytování vzdělávání nebo školských služeb je veřejnou službou ve smyslu § 2 odst. 3 zákona č. 561/2004 Sb., odvolací soud, ve shodě se soudem prvního stupně, shledal, že smlouvy o vzdělávání S. a N. M. nemají povahu smluv spotřebitelských.
26. Odvolací soud se ztotožnil se soudem prvního stupně též v závěru, že ani v případě, že by smlouvy o vzdělávání povahu smluv spotřebitelských měly, na jejich platnosti by to ničeho neměnilo, a přiléhavou shledal též argumentaci, o kterou soud prvního stupně svůj závěr opřel.
27. Žalovaní v odvolání namítají nesplnění informační povinnosti žalobkyně s tím, že se jim žádných informací o popisu služby a její ceně nedostalo, a že žalobkyně nesplnila informační povinnost ve smyslu § 1811 odst. 2 písm. b), c) o. z., když tyto informace nebyly ke smlouvě o vzdělávání připojeny; neměli tedy fakticky žádnou možnost zjistit nebo ověřit skutečnou výši školného v době podpisu smluv o vzdělání; pokud uvedli, že soukromá základní škola (žalobkyně) byla vyhledána na internetu, nedokládá to ještě, že žalovaní získali informace potřebné před podpisem předmětných smluv a že tyto informace, pokud se mělo jednat o ceníky, byly v té dané době aktuální.
28. K této argumentaci je třeba podotknout, že z vyjádření žalovaného k žalobě je zřejmé, že žalovaní před uzavřením smlouvy znali výši školného (překvapila je jeho nízká výše), zaměření studia

(sportovní, s důrazem na atletiku) i velikost školy (počet žáků), a že tyto informace získali z internetových stránek žalobkyně. Smlouvy o vzdělávání obsahují prohlášení, že se zákonný zástupce před podpisem smlouvy seznámil s aktuálním ceníkem a že s ním souhlasí; skutečnost, že by výše školného byla v době uzavření smluv jiná, než se kterou se seznámili na stránkách žalobkyně, žalovaní ani netvrdili. S ohledem na právě uvedené odvolací soud uzavřel, že zákonný požadavek, aby informace o předmětu plnění a o ceně byly poskytnuty jasným a srozumitelným způsobem (§ 1813 věta druhá o. z. ve znění účinném do 5. 1. 2023) byl naplněn, a k porušení práv spotřebitele v tomto směru dojít nemohlo, i kdyby smlouvy o vzdělání měly povahu smluv spotřebitelských.

29. Pokud žalovaní namítají, že smlouvami o vzdělávání z důvodů formulářové úpravy došlo ke zneužívání postavení žalobkyně jako silnější strany na úkor žalovaných jako slabší strany a k narušení veřejného pořádku, což lze chápat jako důvod, proč lze na smlouvy o vzdělání nahlížet jako na absolutně neplatné ve smyslu ustanovení § 588 občanského zákoníku, je třeba uvést, že používání formulářových smluv (resp. smluv uzavíraných adhezním způsobem), je právem dovolené (§ 1798 a násl. o. z.) – v samotné skutečnosti, že smlouvy o vzdělávání byly uzavřeny adhezním způsobem, proto nelze spatřovat narušení veřejného pořádku ani rozpornost s dobrými mravy, a dovozovat tak jejich absolutní neplatnost ve smyslu § 588 o. z.; netvrdí-li žalovaní žádné konkrétní skutečnosti, které by absolutní neplatnost smluv o vzdělávání způsobovaly (a ze spisu se žádné takové skutečnosti nepodávají), nelze než uzavřít, že též tato námitka je nepřípadná.
30. Poukazovali-li žalovaní na pochybení, kterého se měla dopustit žalobkyně tím, že neinformovala ředitele spádové školy o přijetí nezl. S. ke studiu, resp. tím – aniž by o to žalovaní žádali – rozhodla o odkladu začátku povinné školní docházky nezl. S., a předložili-li k prokázání těchto skutečností (o nichž se měli dozvědět po vyhlášení napadeného rozhodnutí) důkazy, neshledal odvolací soud doplnění dokazování potřebným, neboť namítaná pochybení (i kdyby k nim došlo), se závěru o platnosti smluv o vzdělávání nikterak nedotýkají. Lze jen dodat, že porovnání data narození nezl. S. (25. 11. 2008) s datem zahájení školní docházky (1. 9. 2015) ve prospěch závěru, že k odkladu začátku školní docházky došlo, ani nesvědčí.
31. Soud prvního stupně provedl dokazování v dostačujícím rozsahu ve vztahu ke všem dílčím nárokům (nedoplatky školného a úhrad za družinu, nedoplatky za kurzy plavání, bruslení, školní pomůcky, online akce ZOO a návštěva Pražského hradu), podrobně uvedl, z jakých důkazů vycházel a jaké závěry z nich učinil, a příléhavě vyložil důvody, pro které žalobě (co do částky 65 019,36 Kč) vyhověl; vzhledem k tomu, že nepochybil ani v aritmetických úkonech při vyčíslení částky, ohledně níž žalobě vyhověl, lze na odůvodnění napadeného rozhodnutí v podrobnostech odkázat, a to tím spíše, že žalovaní nesprávnost vyčíslení dlužné částky nenamítali. Pokud žalovaní uvedli, že soud o dílčích nárocích rozhodl, aniž by své rozhodnutí podložil potřebnými důkazy, nelze než konstatovat, že jde o námitku obecnou a nekonkrétní; které dílčí nároky (dle žalovaných) prokázány nebyly, žalovaní nespecifikovali, a omezili se jen na výhradu, že soud vycházel z fotografií dětí, aniž by zkoumal, zda byly pořízeny s jejich souhlasem. V této souvislosti namítali, že vycházel-li soud z takto (nezákonně) získaných důkazů, nelze skutečnosti jimi dokazované mít za prokázané, nebo jde o důkazy nepřijatelné. Zabývat se otázkou, zda fotografie dětí byly pořízeny bez souhlasu žalovaných, nebylo nezbytné; jednak soud prvního stupně k těmto důkazům přihlédl toliko ve vztahu ke dvěma dílčím nárokům, tj. k platbě za družinu a za lekce bruslení (nikoliv tedy ve vztahu ke všem dílčím nárokům), především však svůj závěr o důvodnosti žaloby (ani ohledně právě zmíněných dílčích nároků) výlučně o fotografie dětí neopřel, když vycházel i z důkazů jiných, jimiž byly nároky žalobkyně spolehlivě prokázány.

32. Opodstatněnými neshledal odvolací soud ani procesní námitky žalovaných.
33. Žalovaní namítali, že soud prvního stupně žalobu projednal a ve věci rozhodl, byť v návrhu na vydání elektronického platebního rozkazu byla žalovaná nesprávně označena příjmením M.; tím, že řízení z tohoto důvodu řízení nezastavil a nad rámec své poučovací povinnosti se podílel na odstraňování nedostatků návrhu, zvyhodňoval soud žalobkyni.
34. Podle ustanovení § 174a odst. 4 o. s. ř. návrh na vydání elektronického platebního rozkazu, který neobsahuje všechny zákonem stanovené náležitosti, nebo který je nesrozumitelný anebo neurčitý, předseda senátu usnesením odmítne, jestliže pro tyto nedostatky nelze pokračovat v řízení; ustanovení § 43 se nepoužije.
35. Předně je na místě (v obecné rovině) uvést, že právní úprava podmínek, za nichž lze vydat elektronický platební rozkaz (dále též „EPR“) vychází z předpokladu, že tzv. rozkazní řízení má být rychlé – proto v něm není místo pro odstraňování vad návrhu; právě uvedené však ještě neznamená, že má-li návrh na vydání EPR vady, je soud povinen bez dalšího takový návrh odmítnout. Takový postup, tj. odmítnutí návrhu (nikoliv zastavení řízení), je přípustný jen tehdy, má-li návrh na vydání EPR takové nedostatky, pro které nelze pokračovat v řízení. Pokud má návrh nedostatky, které pokračování v řízení nebrání, nevydá sice soud EPR, ani (ve fázi rozkazního řízení) vady návrhu neodstraňuje, ale převede návrh do běžné občanskoprávní agendy a dále s ním pracuje jako se žalobou, která má formální nedostatky – vyzve tedy navrhovatele (žalobce) k odstranění vad návrhu, přičemž ho současně poučí, jak je třeba opravu nebo doplnění návrhu provést (§ 43 o. s. ř.).
36. V nyní posuzované věci postupoval soud prvního stupně v souladu s právě předestřeným způsobem. Vzhledem k tomu, že vady návrhu nebránily jeho projednání, vyzval žalobkyni k opravě (doplnění) a, v souladu s § 43 o. s. ř., ji též poučil, jak má opravu (doplnění provést). Odvolací soud proto uzavřel, že soud prvního stupně nepochybil, postupoval-li způsobem, který mu žalovaní vytýkají. Tento postup byl plně v souladu s odbornou literaturou (viz např. Svoboda, K., Smolík, P., Levý, J., Doležilek, J. a kol. Občanský soudní řád. Komentář. 3. vydání. Praha: C. H. Beck 2021 s. 823) i s judikaturou; odkazují-li žalovaní v této souvislosti na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. dubna 2014, sp. zn. 33 Cdo 2989/2013, jde o odkaz nepřipadný, neboť z odůvodnění tohoto rozhodnutí se nepodává nic, co by bylo se shora vyloženými závěry v rozporu.
37. Pokud se žalovaní domáhali zastavení řízení pro neodstranitelný nedostatek řízení s poukazem na to, že osoba označená žalobkyní jako 1. žalovaná neexistuje, jde též o námitku nepřipadnou. V žalovaných odkazované věci (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 2. 2023 sp. zn. 33Cdo 3504/2020) žalobkyně v návrhu na vydání elektronického platebního rozkazu označila žalovanou jménem, příjmením, rodným číslem, datem narození a bydlištěm, Nejvyšší soud proto konstatoval, že označení žalované bylo úplné (přesné), určité a srozumitelné a nezbuzovalo žádné pochybnosti o tom, kdo se měl podle údajů v žalobě řízení jako žalovaná účastnit. Nejvyšší soud shledal správným zastavení řízení, když uzavřel, že vzhledem k tomu, že z obsahu žaloby nevyplývá, že by v označení žalované v žalobě došlo (mohlo dojít) k chybě v psaní nebo jiné zřejmé nesprávnosti (a nic takového netvrdila žalobkyně ani v dovolání) nebo že by údaj označující žalovanou byl v logickém rozporu s vylíčením rozhodujících skutečností, popřípadě údajem o tom, čeho se žalobkyně domáhá (žalobním petitem), neměl soud prvního stupně důvod postupovat podle ustanovení § 174a odst. 4 o. s. ř., a návrh na vydání elektronického platebního rozkazu odmítnout.

38. Z právně reprodukováných závěrů Nejvyššího soudu je patrné, že v odkazované věci nebylo pochyb o tom, že v označení žalované nedošlo k chybě, proto byl na místě závěr, že žalobkyní označená osoba neexistuje. V nyní posuzované věci však byla situace jiná. Žalobkyně sice žalovanou v návrhu na vydání EPR neoznačila správně (pochybila v příjmení a v datu narození, křestní jméno uvedla správně), ale z vylicení rozhodných skutečností bylo zřejmé, že návrh směřuje vůči konkrétní existující osobě, matce nezletilých S. M. a N. M.; soud prvního stupně proto správně usoudil, že není dán důvod pro zastavení řízení ve smyslu § 104 odst. 1 o. s. ř., a postupoval shora uvedeným způsobem, jemuž nelze (jak již bylo uvedeno) nic vytknout.
39. Pokud žalovaní namítali, že obdrželi pouze poučení dle § 119a o. s. ř., ale nikoliv poučení dle § 118a o. s. ř., přestože měl soud sdělit účastníkům řízení svůj náhled na věc (zejména týkající se povahy smluv o vzdělání) a vyzvat strany pod poučením dle § 118a o. s. ř., aby se k tomu vyjádřily, a spatřují-li v nedostatku poučení porušení zásady předvídatelnosti rozhodnutí, jde o námitku nepřipadnou. Za překvapivé (nepředvídatelné) rozhodnutí je dle konstantní judikatury považováno takové rozhodnutí, jež z pohledu předcházejícího řízení originálním způsobem posuzuje rozhodovanou věc a jehož přijetím bez dalšího je účastník zbaven možnosti skutkově a právně argumentovat. O takovou situaci se v poměrech této věci zjevně nejedná; žalovaní v řízení před soudem prvního stupně svou argumentaci ve prospěch svého náhledu, že smlouvy o vzdělání mají povahu smluv spotřebitelských, předestřeli – pokud jí soud nepřisvědčil, zásadu předvídatelnosti rozhodnutí neporušil a nedotkl se ani jiných procesních práv žalovaných.
40. Z výše uvedeného je patrné, že odvolací soud námitky žalovaných neshledal opodstatněnými, přisvědčil však žalovanému, pokud poukázal na skutečnost, že smlouvy o vzdělávání neuzavřel; závěr soudu prvního stupně, že žaloba je důvodná ve vztahu k oběma žalovaným, správný není. Žalovaná a žalovaný jsou, jako rodiče nezletilých S. a N. M., jejich zákonnými zástupci, nejsou však manželé, a smlouvy o vzdělávání uzavřela, jako zákonná zástupkyně nezl. S., resp. nezl. N., toliko žalovaná, a pouze ona se zavázala (ve smyslu článku I. 2 smluv o vzdělávání) hradit školné, resp. další platby – za této situace nelze než uzavřít, že žalovaný není věcně pasivně legitimován, odvolací soud proto napadený výrok I. změnil tak, jak je uvedeno výše.
41. S ohledem na to, že odvolací soud (ve shodě se soudem prvního stupně) shledal smlouvy o vzdělávání platnými, ztotožnil se též s jeho závěrem o nedůvodnosti vzájemného návrhu, neboť plnění, kterého se žalobkyni dostalo na základě řádného právního titulu, nemůže být bezdůvodným obohacením. Otázka, zda plnění dle smluv o vzdělávání poskytla žalobkyni žalovaná, nebo zda tak učinil (jak tvrdil) žalovaný, má svou relevanci toliko pro jejich (případné) vzájemné vypořádání; ve vztahu k závěru, že žalobkyni bezdůvodné obohacení nevzniklo, je však bez významu.
42. Z výše uvedených důvodů odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně změnil [§ 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř.] jen tak, jak je uvedeno výše, jinak jej jako věcně správný potvrdil (§ 219 o. s. ř.).
43. O nákladech řízení bylo – vzhledem k tomu, že došlo ke změně rozsudku soudu prvního stupně – rozhodnuto podle § 142 odst. 1, 2 o. s. ř. ve spojení s § 224 odst. 1, 2 o. s. ř., přičemž bylo třeba zohlednit, že předmět řízení se v řízení před soudem prvního stupně a v odvolacím řízení lišil co do výše nároku požadovaného žalobkyní (žalobkyně se do zamítavého výroku II. neodvolala), a zároveň byl jiný ve vztahu mezi žalobkyní a jednotlivými žalovanými, neboť pouze žalovaný v průběhu řízení uplatnil vzájemný návrh.
44. Ve vztahu mezi žalobkyní a žalovanou byl předmětem řízení před soudem prvního stupně nárok žalobkyně na zaplacení částky 74 566 Kč s příslušenstvím. Ohledně tohoto nároku žalobkyně

uspěla co do částky 65 019,36 Kč s příslušenstvím – její úspěch tedy představuje 87,2 %, neúspěch činí 12,8 %, proto jí náleží 74,2 % (87,2 % - 12,8 %) nákladů řízení před soudem prvního stupně (§ 142 odst. 2 o. s. ř.). Tyto náklady sestávají z nákladů soudního poplatku za podání elektronického platebního rozkazu (2 983 Kč) a z nákladů za zastoupení advokátem dle vyhlášky č. 177/1996 Sb. (dále jen „AT“) dle § 6 odst. 1, § 7, § 8 a § 11 odst. písm. a), d), g) AT z tarifní hodnoty 74 566 Kč za 7 úkonů právní služby (7 x 4 100 Kč), tj. za přípravu a převzetí zastoupení, žalobu, vyjádření ze dne 12. 12. 2022, účast na soudním jednání ve dnech 9. 2. 2023 a 4. 4. 2023, vyjádření ze dne 15. 5. 2023 a účast na soudním jednání dne 25. 5. 2023 a za 1 úkon právní služby (2 050 Kč) dle § 11 odst. 2 písm. h), tj. za jednoduchou výzvu k plnění; dále 3 celé paušální náhrady výdajů (3 x 300 Kč) dle § 13 odst. 1 a 4 AT a 5 paušálních náhrad výdajů v poloviční výši (5 x 150 Kč) – s ohledem na to, že úkony, k nimž tyto paušální náhrady náleží (tj. vyjádření ze dne 12. 12. 2022, účast na soudním jednání ve dnech 9. 2. 2023 a 4. 4. 2023, vyjádření ze dne 15. 5. 2023 a účast na soudním jednání dne 25. 5. 2023), se týkaly též vzájemného návrhu (viz níže) – a daň z přidané hodnoty (DPH) ve výši 21 % dle § 137 odst. 1 a 3 písm. a) o. s. ř., v součtu tedy 42 813,43 Kč; žalobkyni však náleží 74,2 % této částky, tj. 31 767,56 Kč.

45. Předmětem odvolacího řízení ve vztahu mezi žalobkyní a žalovanou byl nárok žalobkyně na zaplacení částky 65 019,36 Kč s přísl., ohledně něhož byla žalobkyně zcela úspěšná (§ 142 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 224 odst. 1 o. s. ř.) – proto jí náleží náhrada nákladů za zastoupení advokátem stanovená dle § 6 odst. 1 a § 7, § 8 AT z tarifní hodnoty 65 019,36 Kč za 2 úkony právní služby (2 x 3 740 Kč) dle § 11 odst. 1 písm. g), k) AT, tj. za vyjádření k odvolání a za účast u jednání dne 6. 12. 2023; dále 2 paušální náhrady výdajů v poloviční výši, tj. 2 x 150 Kč (s ohledem na to, že úkony, k nimž tyto paušální náhrady náleží, se týkaly též vzájemného návrhu), a DPH ve výši 21 % dle § 137 odst. 1 a 3 písm. a) o. s. ř., v součtu tedy 9 413,80 Kč.
46. Celkem tak na nákladech řízení před soudy obou stupňů náleží žalobkyni ve vztahu k žalované 41 181,36 Kč (31 767,56 + 9 413,80).
47. Ve vztahu mezi žalobkyní a žalovaným byl předmětem řízení před soudem prvního stupně do podání vzájemného návrhu nárok žalobkyně na zaplacení částky 74 566 Kč s příslušenstvím (dále též „žalobní nárok“). Vzájemný návrh, tj. požadavek žalovaného na zaplacení částky 505 649 Kč s příslušenstvím, uplatnil žalovaný podáním ze dne 15. 5. 2022. S ohledem na to, že ohledně žalobního nároku žalobkyně ve vztahu k žalovanému neuspěla (co do částky 9 546,64 Kč s přísl. žalobu zamítl soud prvního stupně, ohledně zbytku, tj. co částky 65 019,36 Kč s přísl., byla žaloba, ve vztahu k žalovanému, zamítnuta odvolacím soudem), je zřejmé, že do data uplatnění vzájemného návrhu byl žalovaný ve vztahu k žalobkyni úspěšný ze 100 %. Za tuto fázi řízení proto žalobkyni ve vztahu k žalovanému náklady řízení nenáleží a žalovanému k tomuto datu náklady řízení nevznikly (právně zastoupen ještě nebyl a vzájemný návrh trpěl vadami, které bylo třeba odstranit). Po datu uplatnění vzájemného návrhu byla ve vztahu mezi žalobkyní a žalovaným převážně úspěšná žalobkyně, neboť předmětem řízení (v následující fázi řízení před soudem prvního stupně) byla částka 580 215 Kč (505 649 Kč + 74 566 Kč); žalobkyně byla úspěšná co do částky 505 649 Kč (87,15 %) a neúspěšná co do částky 74 566 Kč (12,85 %), proto jí od data uplatnění vzájemného návrhu náleží 74,3 % (87,15 % - 12,85 %) nákladů řízení před soudem prvního stupně. Tyto náklady sestávají z nákladů za zastoupení advokátem dle § 6 odst. 1, § 7 a § 11 odst. písm. a), d), g) AT z tarifní hodnoty 580 215 Kč (§ 12 odst. 3 AT) za 5 úkonů právní služby (5 x 10 660 Kč), tj. za vyjádření ze dne 12. 12. 2022, účast na soudním jednání ve dnech 9. 2. 2023 a 4. 4. 2023, vyjádření ze dne 15. 5. 2023 a účast na soudním jednání dne 25. 5. 2023; dále 5 paušálních náhrad výdajů v poloviční výši, tj. 5 x 150 Kč (srov. odstavec 44) a DPH ve výši 21 % dle § 137 odst. 1

a 3 písm. a) o. s. ř., v součtu tedy 65 400,50 Kč; žalobkyni však náleží 74,3 % této částky, tj. 48 592,57 Kč.

48. Předmětem odvolacího řízení ve vztahu mezi žalobkyní a žalovaným byl nárok žalobkyně na zaplacení částky 65 019,36 Kč a vzájemný návrh, tj. požadavek žalovaného na zaplacení částky 505 649 Kč – předmětem odvolacího řízení (ve vztahu mezi těmito účastníky řízení) tedy byla částka 570 668,36 Kč (65 019,36 Kč + 505 649 Kč); žalobkyně byla úspěšná co do částky 505 649 Kč (88,6 %) a neúspěšná co do částky 65 019,36 Kč (11,4 %), proto jí náleží 77,2 % (88,6 % - 11,4 %) nákladů odvolacího řízení. Tyto náklady tvoří náklady zastoupení advokátem dle § 6 odst. 1 a § 7 AT z tarifní hodnoty 570 668,36 Kč (§ 12 odst. 3 AT) za 2 úkony právní služby (2 x 10 620 Kč) dle § 11 odst. 1 písm. g), k) AT, tj. za vyjádření k odvolání a za účast u jednání dne 6. 12. 2023; dále 2 paušální náhrady výdajů v poloviční výši, tj. 2 x 150 Kč, a DPH ve výši 21 % dle § 137 odst. 1 a 3 písm. a) o. s. ř., v součtu tedy 26 063,40 Kč; žalobkyni však náleží 77,2 % této částky, tj. 20 120,94 Kč
49. Celkem tak na nákladech řízení před soudy obou stupňů náleží žalobkyni ve vztahu k žalovanému 68 713,51 Kč (48 592,57 + 20 120,94).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání do dvou měsíců od jeho doručení k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu prvního stupně, pokud napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud vyřešena nebyla nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak, přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud.

Praha 6. prosince 2023

Mgr. Lubor Veselý v. r.
předseda senátu